

Sedaj se odpravimo na vaše prebivališče, na »zemljo, kot tretji zgoraj omenjeni besedi, da bi lahko ponovno ugledali ljubezen in modro previdnost vašega Očeta v vsej Njegovi milosti. (Zaznamek: Zaradi jasnosti se v naslednjih odstavkih uporabljajo nemški izrazi za »nebesa«, »pekel« in »zemljo«).

Ko izgovorite besedo »Himmel« (nebesa) morate povzdigniti ali povišati svoj glas, medtem ko ga morate znižati, ko izgovorite »Holle“« (pekel), takrat boste opazili, da vsaka izmed teh dveh besed zahteva različno premikanje glasovnih mišic in pogledjte, spet je različno ob izgovarjavi besede »Erde« (zemlja), ob kateri morate na široko odpreti usta (tri različne tonalitete.)

Glejte, ob izgovarjavi teh besed v vašem jeziku, vključno s premikanjem glasovnega organa, je vse urejeno na takšen način, da duhovi, ki so bolj kot vi seznanjeni s prisposodnimi ali ustreznostnimi formulami stvarstva, najdejo v premikanju oralnih mišic docela izraženo, kaj ta ali ona izgovorjena beseda pomeni.

Ob izgovarjavi besede »Himmel« (nebesa) vidite, da zvišanje višine glasu domala ustreza njihovemu opisu. Ko izgovorite besedo »Holle« (pekel), kjer morajo biti usta zaprta kot votlina, vam ne bo ušla bližnja povezava med tem premikanjem mišic in pel dom, ko se, mimogrede, beseda »Himmel« (nebesa) izgovori s pogledom navzgor in beseda »Holle« s pogledom navzdol - zagotovo pa nikoli navzgor, in končno »Erde« (zemlja) s široko odprtimi usti in s pogledom naravnost naprej.

Ker smo že razpravljali o prvih dveh, ostane samo še podroben pregled zadnje široko izgovorjene besede z njeno duhovno prisposodnostjo in zemlje kot vašega bivališča. Dejstvo, da se morajo ob izgovarjavi besede »Erde« (zemlja) usta vodoravno potegniti do kotičkov in ustnice se morajo pomakniti navzgor, da se pokaže vrsta belih zob, duhovno ustreza zemlji, kjer je v duhovnem smislu tisto, kar je mehkejše, namreč meso, ujeto, uslužnostno izpostavljeno čvrstejšim, bolj zgoščenim delom - etiki ali zobem.

Sedaj glejte, Moji otroci, v duhovni prisposodbi zobje kot čvrsti, kostem podobni deli, označujejo obstojno in prvo oporo za življenje pri obeh, človeku in zemlji, ki daje obličju obraza lepo obliko in le-ta čednostno lepoto vsej človekovi zunanosti. Prav tako ustvarjajo notranjo vitalnost samega telesa zemlje in kar je lepega na njeni površini.

Zobje med drugim označujejo tudi moralno-duševno prvi duhovni organ prebave; v zemeljskem življenju naj bi sejali dobro od slabega. Kakor se sol v ustih po drobljenju hrane z zobmi dodaja prebavnemu soku sline, je sol prisposodno skušnjava, ki vedno deluje proti dobremu in vaša glavna naloga je, da se skušnjavi uprete in končno postanete zmagovalci.

Tukaj na tej zemlji prejemate vse pomešano, dobro s slabim, ljubezen s sovraštvom, življenje s smrtjo; to pomeni, oboje z lahkoto zamenja svojo vlogo, ali z drugimi besedami, vse se zlahka spremeni v svoj nasprotni pol.

Če imate dovolj moči, da izločite zlobnost in škodljivost, takrat zlo, ne glede na to, kako pogosto vas napada, ne more pustiti trajnega vtisa v vaši duši in bo popolnoma izginilo v onostranstvu, in edino tisto, kar je dobro, bo vaša dejanska vrednost!

Dejstvo, da morate, ko izgovarjate besede »Erde« (zemlja), horizontalno na široko odpreti usta, pomeni v prisposodbi, da vaša zemlja v duhovnem pogledu - čeprav fizično majhna - seže daleč preko vseh sončnih galaksij, celo tako daleč, kakor Moja nebesa, kajti ta majhen planet je, prvič, postal prebivališče Mojih otrok in drugič, tudi Moje, kjer sem s trpljenjem in smrtjo postal zmagovalec nad zlom.

Če bi bili malo bolj seznanjeni s tem jezikom duhov, bi v vsaki besedi, ki se nanaša na Mene, odkrili pomemben in veliko večji duhovni pomen in ne bi bili zadovoljni z razumevanjem besede - tako rekoč skorje, temveč bi ob njenem notranjem pomenu čutili več radosti in blaženosti, kakor ste si kdajkoli lahko zamislili.

Takrat bi med drugim tudi odkrili in spoznali, da vsako ljudstvo, glede na svojo duhovno stopnjo, razkrije samo sebe v besedah in izrazih, ki se nanašajo na Mene, ali pa morda mislite, da je vsako ljudstvo svoj jezik izumilo samo od sebe, kakor skušajo dokazovati vaši lingvisti? O, tukaj se pa močno motite.

Besede niso bile vedno oblikovane istočasno z izumljenimi objekti in novimi potrebami ljudi, temveč jezik vedno - ker je duhovni proizvod - napreduje vzporedno z duhovnim dožemanjem nekega ljudstva. Iz zgodovine narodov lahko sami uvidite, da je z duhovnim napredovanjem ali nazadovanjem naroda, tudi njegov jezik prav tako napredoval ali nazadoval in z izumrtjem naroda je tudi njegov jezik (kot živa stvar) popolnoma izumrl.

Jezik je izraz duše (enako oko zrcalo duše, zato sorodstvo med ustno in govornico oči). Bolj kot je vzvišen in lep, večja je globina njegovih izrazov. Vendar to lahko vrednotijo le duhovi ali tisti z Mojo ljubeznijo in milostjo razsvetljeni, ki odkrivajo zadaj za najrazličnejšimi gibanji mišic ust in grla, med ščebetajočimi, cmokajočimi, tresočimi in žvižgajočimi zvoki, ki v tej ali oni kombinaciji tvorijo to ali ono besedo, višji duhovni pomen, ki je za vas postal nerazumljiv kot hieroglifi izgubljenega Raja.

Tako se zemlja tudi v tem razlikuje od mnogih ostalih svetov. Medtem ko na njih prevladuje samo en jezik in vsa ustvarjena bitja sledijo eni in isti poti, je na zemlji na tisoče jezikov, kot poganjki enega samega (imate veliko različnih ljudstev, vsi pa izvirajo iz enega samega para). Na ta način je prebivalec te zemlje, poleg mnogih preizkušenj njegove potrpežljivosti in vztrajnosti, obremenjen še s to nalogo, namreč ko se želi sporazumevati z brati drugih narodov, se mora naučiti njihovega jezika, da bi jim lahko posredoval svoje misli in občutke; ali če se želi od tujega brata nekaj naučiti, ali nekaj povedati, mora to izražati v njegovem jeziku.

Če pogledate zemljo, od najbolj divjih ljudstev do vas omikanih narodov, boste videli majhno zemljo polno nemirnih duhov, ki se raztezajo preko vsega, kar je znanega. Seveda je glavni vzgib skupine vedno lastna korist. Vendar se na takšen način narodi zblížajo, se spoznavajo in se naučijo ceniti in ljubiti drug drugega.

Tisti, ki raziskujejo naravo, zvezde, notranjost in površino zemlje, razglašajo človeštvu svoje znanje o stvareh kot splošno dobrino, kar sem Jaz v Svoji milosti dopustil najti posamezniku. Ne da bi se tega zavedali, izvajajo le Moje načrte, ne pa svoje, in tako vzgajam duše te zemlje, ki je bila nekoč za kratek čas Moje bivališče, k boljšemu življenju.

Danes misli ljudi s svetlobno hitrostjo hitijo od enega pola do drugega in sami se prevažajo po železnih cestah kot orkani od enega kraja do drugega.

Poti so narejene iz železa in večina tistih, ki po njih potujejo, ima tudi srce iz železa (vsaj proti svojim človeškim bratom). Vendar je to nebitveno; Moji načrti s hitro komunikacijo med mesti in vasmi in z združevanjem ljudi, ki tam prebivajo, so vseeno bolj daljnoseni, kakor to mislijo vsi graditelji in lastniki železnic.

Tukaj sem Jaz čestokrat zmešal ali stlačil skupaj v enem samem vozu - nebesa, pekel in zemljo, ali duhovno dobre, slabe ali materialno misleče ljudi. Ob vstopu imajo vsi nekakšno svoje lastno mnenje; ob izstopu mogoče pekel izvleče od nebes in zemlje trajno iskro nekoliko višjega spoznanja s skupne poti, ki posamezniku med potekom življenja ne bo šlo več iz glave.

Tako izvajam Moje načrte, ko koristno uporabljam to skupno potovanje in kjer predhodna toga pravila ločujejo ljudi, tam naredim, da pozabijo svoje predsodke. In čeprav so lastna korist, sla po uživanju in pohlep po denarju sile spodbude, da ljudje prihajajo skupaj ter potujejo v druge dežele in se izpostavljajo vsem vrstam nevarnosti, vedno dosežem Svoj namen, namreč bratenje. Sedaj sta potrebna samo še močen sunek in duhovna spodbuda, in ljudje bodo tu kot bratje združeni v želji, da sledijo Meni, Večnemu Pastirju (glej Pridigo 8). Takrat bo dopolnjen duhovni pomen zemlje, takrat bo čas, ko bom Jaz zopet prišel osebno med vas, potem ko bodo odstranjeni trmasti in bodo ostali le voljni.

In tako vidite, Moji ljubi otroci, kaliko morajo nebesa, pekel in zemlja, bodisi v velikih ali majhnih stvareh, služiti edinole namenu ljubezni, temeljni ideji Mojega stvarstva.

Vendar pa ne štejte leta pri tem, kar sem vam pravkar povedal, kajti pri Meni ne obstaja noben čas. Ne poznam ne dneva in ne noči, po katerima bi vam lahko meril čas; pri Meni je vedno dan in sonce ljubezni vedno sveti in bo svetilo za vse, dokler ne bodo vsi našli pot do Mene, do svojega najbolj ljubečega, dobrega Očeta.

Sedaj menim, da ste tudi vi lahko zadovoljni s tem dopolnilom. To je spet svetloba v

velikih dolinah Mojega stvarstva. Dobro premislite, kakšno ljubezen in milost vam izkazujem, da vam ponujam toliko duhovnega kruha, da ne bi več dvomili, da vse, kar vidite, prihaja iz Očetove roke!

Toliko v vašo tolažbo z Mojim blagoslovom! Amen.

[Gottfried Mayerhofer](#)